

► Zieke Kitty van Mill organiseert benefietconcert op Wereldkankerdag

▲ Kitty van Mill: „Ik ben nog lang niet klaar met het Campustheater”. FOTO BERT BEELEN

‘Schiet me dan meteen maar dood’, dacht ze twee keer

Theatermaakster Kitty van Mill had borstkanker, genas, maar nu is de kanker weer terug. Van Mill is boos, maar wil er nog uithalen wat erin zit.

Eric Reijnen Rutten
Nijmegen/Uden

Het was precies dezelfde reactie als zes jaar eerder. Toen vond de oncoloog een kankertumor van 10 centimeter in haar borst. Ze genas, maar nu is de kanker terug: in haar lever. „Schiet me maar meteen dood”, zei ik nu weer. „Maar dat deden ze niet.”

Kitty van Mill (53) had een theatervoorstelling gemaakt over haar borstkanker, *Vals plat*. Wijchen, Nijmegen, Deventer, Hilversum, Uitgeest, Oss, op veel plekken was de voorstelling al te zien, en een nieuwe tour stond op de rol. „Die heb ik afgezegd. Op één voorstelling na, in theater Orpheus in Apeldoorn in maart. Die wil ik gaan halen.”

Want dan is de chemokuur waar ze nu middenin zit afgelopen. „Ik moet het einde van de voorstelling wel aanpassen”, zegt de theaterdo-

cent aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, die er ook het Campustheater coördineert, het theaterprogramma van de hogeschool. „Het eindigde positief. Dat wordt nu anders.”

Ze is boos. Woedend. Dat heeft een reden. Kanker zit in de familie. Haar vader stierf op zijn 25ste aan longkanker. Haar moeder had kanker, haar zus had kanker, haar tante. Elk jaar ging ze naar de huisarts. Maar die voelde niks en wilde geen borstfoto's laten maken.

Tot ze eind 2010 duizelig werd en pijn op de borst voelde. Diagnose: borstkanker, met uitzaaïng naar de lymfeklieren.

De huisarts werd door het medisch tuchtcollege berispt. „Maar daar heb ik weinig aan. Het verbaast me dat ik nog geen woedeaanvallen heb gehad. Want waarom heeft die huisarts in hemelsnaam niet opgellet? Het feit dat de kanker nu is teruggekomen, beschouw ik als een souve-

Ik heb het idee dat ik een wedstrijd speel die ik al verloren heb

nir, heb ik rechtstreeks aan hem te danken, zo ervaar ik dat.”

Een maand geleden voelde ze zich misselijk en duizelig. Sinds de borstkanker was ze onder strenge controle. Ze kreeg ook koorts. „Dus ben ik maar teruggegaan naar medische oncologie. Nog dezelfde dag kreeg ik de uitslag: uitzaaïngen in de lever. Ze zeiden er meteen bij dat ze me niet meer beter konden maken.”

Ze wilde meteen dood. „Maar de arts zei: misschien kunnen we een chemo samenstellen en kun je voor de verlenging gaan. Ik wilde het niet doen, maar ben toch begonnen. Omdat ik met het Campustheater nog niet klaar ben. Als dit aanslaat, zou het zomaar kunnen zijn dat ik nog tussen de drie en vijf jaar een bijdrage kan leveren aan deze maatschappij.”

Hoe ze zich voelt? „Ik vind het moeilijk te definiëren wat het met me doet. Ik heb altijd gezegd: als ik in zo'n situatie kom, hoeft het van mij niet meer. Ik ben een controlfreak, wil kunnen plannen. En dat kan nu niet meer. Ik weet ook niet hoe ik moet gaan leven als ik blijf leven. Ga je aftellen, of leven met een bucketlist? Ik

moet er nog een weg in zien te vinden. Ik wil leven met ambities, initiatieven nemen, een nieuwe voorstelling schrijven. De titel heb ik al: ‘Ik heb ook nog iets op mijn lever’.”

Ze wilde eigenlijk net terugverhuizen naar Nijmegen. Daar woonde ze dertig jaar, maar nadat asbest in haar huis was gevonden was ze tijdelijk naar Uden verhuisd, waar haar moeder woont. „Maar verhuizen is nu te zwaar.”

Ze is vooral benieuwd hoe ze zich straks voelt, als de chemokuur voorbij is. „Kans op genezing is er niet. Ik heb het idee dat ik een wedstrijd speel die ik al verloren heb. Maar ik ga uit van levenskwaliteit, ga alles benutten wat ik kan benutten. En de wetenschap staat niet stil. Wie weet wat ze nog gaan uitvinden.”

Dat ze haar verhaal doet, heeft een reden. Ze wil aandacht voor Wereldkankerdag. Voor 1 februari heeft ze een benefietconcert georganiseerd. Met optredens van Margriet Eshuijs, Thijs van Leer en Riv Moryz. En voordrachten van vooraanstaande oncologen.

„Het is superbelangrijk dat er veel geld wordt opgehaald. Kanker overkomt een op de drie Nederlanders. Ik vind dat ik niet moet gaan zitten kniezen in een hoekje, hoe klote het ook is. Ik moet er iets mee doen.”